

Качка Кася і коза Майка

Качка Кася була кривенькою. Ще з того часу, коли господарський кіт Коська вирішив «познайомитись» із каченям. Заради справедливості скажемо — злого наміру кіт не мав. Бо знав, що господарське добро нищити не можна. Просто вирішив потоваришувати з каченям — було воно найкращим серед усього виводку. Проте і найбільш бідовішим. Лізло, куди його просили і не просили. Мама-качка і тато-селезень не зрозуміли тоді ката, кинулись на захист свого пискляти.

Внаслідок того знайомства з котом і захисту батьків Кася залишилась із поламаною лапкою. Та минув час, і вода зробила свою вдячну справу — лапка зажила. Вода замінила Касі все, навіть вимушене каліцтво.

У дворі Касю всі любили. Мала щире серце — була подільчива і надійна. Навіть квочка Коконя залишала на неї курчат, коли кортіло водички попити. І малята полюбили качку, охоче ховалися у неї під крильми, а головне, над усе любили слухати її казки. Кася знала їх нескінченну кількість і ніколи не повторювала одну й ту саму. То ж вся пташина дітвора ходила за нею, як пришита.

Проте у дворі була тварина, яка не злюбила Касю. Коза Майка. От чия вдача була шита білими нитками!

— Вродись та удайся! — казали про неї мешканці двору.

Якось вскочила у хату бабуні Насті і обпатрошила всі вазони, вибила рогами віконечко у ганку і добряче налякала кота Коську. Той майже добу не злазив із груші. Що тільки не робили, як всі не соромили козу, а їй — ніби горохом об стінку. І дивно: чим більше її ганили, тим більше вона шаленіла від радості. Найбільша мука була для Майки, коли біля Касі збиралось товариство казки послухати.

— Ціна тим балачкам — гріш у базарний день, — бурмотіла Майка у кутку. — І чого вони всі танцюють під її дудку? Медом помащена та качка, чи що? Мале, худе, ще й криволапе...

— Ну й заздрісниця ти, Майко, — хитав головою пес Бублик. — Нема кому тобі показати, де раки зимують...

— От піду з цього двору світ за очі, — сердито бубоніла Майка, — тоді нап'єтесь молочка, аж лоби будуть тверді. Шкода, що та криволапа молока не п'є! Не дала б їй ані краплини.

Отут Бублик язика прикушував, бо що казати — Майчине молоко було напрочуд смачне, корисне і цілюще. Прощав козі і Коська з тієї самої причини. Оце і стало приводом до того, що товариство все менше стало збиратися біля Касі, аби послухати її дивні історії. Навіть півень Рік суворо-пресуворо

наказав своїй сім'ї менше їх слухати. І це при тому, що ніхто з них не пив Майчиного молока.

— Чого пороззявляли роти? — скочивши на тин, крикнув півень, коли побачив курчат біля качки. — Хочете скуштувати березової каші? Досить теревені правити... Не слухаєте мене, хоч кіл на головах вам теши.

Певно, що після таких слів курчата і квочка деякий час не сміли підходити до Касі. Так поступово ця качечка залишилась сама, як билинка в полі, а Майка шаленіла від радості.

— Намилити б шию отій Майці, — бурмотів Бублик. — Та що поробиш, — своя сорочка ближче до тіла. Дуже вже молочко люблю...

Для Касі настали нелегкі часи. Всі у дворі відвернулись від неї заради навіженої кози. А якогось дня всі помітили: Кася зникла. Першим це зауважив пес Бублик.

— Гей, Косько, ти качки не бачив?

— Якої качки? — Коська зробив вигляд, що не зрозумів, про кого йде мова.

— Та... Касі...

— Не бачив, — вигнув спину кіт. — Та і яке мені діло до неї, казок я не люблю.

— Мамо! — запхинькали курчата. — Розкажи казочку.

— Ще чого! Дзьобайте пшоно і йдіть під крило спати...

— Без казочки не хочемо... — пищали малі.

Квочка мовчала. Мовчав і півень. Мовчали і всі мешканці двору. Десь подівся гегіт, гегіт, кококіт, ніби нічого в дворі і не відбувалося раніше.

— Незвично якомось, — пробурмотів індик Булдика, — і дрімати вже набридло.

— Всі у дворі ходять, як у воду опущені, — підтримав розмову Бублик. — І де вона поділася, ота Кася?

— Треба було тримати язика за зубами, — запізнило покаявся півень. — Мої курчата втратили сон без її казок.

— Подивись на себе, — огризнувся кіт.

— Що казати — заварили добру кашу... — зітхнула квочка Коконя.

Словом, всі у дворі були, як водою облиті. Та найбільше засумувала за Касею бабуня Настя. Сиділа на призьбі і гадала:

— Може, шуліка упіймав? Чи вхопив хто? Хіба мало різних зайд ходить селом...

Коза Майка підійшла до бабуні і лизнула язиком сухеньку руку. Вона й сама вже розуміла, що перегнула палицю. Але що поробиш? Справа зроблена. І не так-то просто викинути з голови те, що трапилось. Тож коза вирішила розшукати Касю. Стояла на погрібці і думала: де ж могла знайти притулок втікачка?

— Де є вода! — сяйнула думка. І коза помалу пішла стежиною в кінець городу. Там сусід тримав чималу копанку, бо дуже любив ласувати рибкою. Особливо восени. Майка підійшла до тину і зазирнула між штахетами. Як не вдивлялась у плесо води, проте Касі не бачила.

— Значить, тут її немає... А може, на річку полетіла? Нога у неї поламана, проте крила цілі. Доведеться бігти ще й на річку. Ото в халепу вскочила! — засмутилась Майка. — І то через якусь качку...

Однак і на річці Касі не було.

— Мов крізь землю провалилась, — засмутилась Майка. — А може, вже взагалі у теплі краї подалась? Але ж ще ранувато. Лелека на нашій хаті ще й не муркне. Та і лелечата тільки стають на крило.

Коза напилась річкової водички і понуро почвдала додому... І ще здалеку почула гомін на рідному подвір'ї. Майка підняла голову і рвонула вперед. Хвіртка була відчинена, коза вскочила у подвір'я і завмерла. Качка Кася сиділа на латці споришу, а довкола примостилася малеча двору. Майка тихо підійшла до гурту. Ніхто і не поворухнувся.

Коли ж товариство дослухало казку до кінця, а стомлена Кася задрімала, Майка підійшла ближче:

— Ти той... може, молочка хочеш? То я пригощу...

Кася підняла голову і посміхнулася:

— За пропозицію дякую, проте молока не п'ю. Але можемо разом поскубати травички, гаразд?

Майка полегшено зітхнула і розсміялася:

— А казочку розкажеш?

— Приходь завтра вранці. Разом з малечею і послухаєш.

